

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνεχίζεται εκ τού προηγούμενου)
βουασσοειρηγός τοιμιάσθηε να
πυροβόληση, μα ουγκρατή
θηε.

Χίλοι διαβόλοι! μούγγου-
σε με λύσσα.

Τι είχε συμβή;

“Ο Έλ Μεσιζο, για να γε-
λαγή αι τις σφαιρες των γε-
νηφών όσο να φτιάση στην ζα-
τασχημοσι του, σίεζε στον ό-
μο του το σώμα του έτοιμαθα-
νάτου Πέτρος Μιζ ζ’ άρσιος
να υποζωή σαρ’ σαρ’ και με
προφ’λάσει...”

—Κατάρα! φώναζε ο Πέτρος μανιασμένος απ’ το θυμό του. Θ’
αήσοιμε τον δολοφόνο αυτόν να ξεγύρη;

Τι μπορούσαν όμως να κάνουν;

“Αν πυροβολούσαν θα χτυπούσαν ή σφαιρες τους τον Μιζ. Δεν
ήξεραν ότι ο άπορητος τυχοδιωκτης ήταν θανάσιμα πληγωμένος
ζ’ ότι λίγες στιγμές ζωής του μένανε...”

Οι Έρσηφοδεδουοι θέλοντας ότι είχε ξενοτιθή ο άπονοδιερος
έχθρος τους, ο φονιάς τόσον πολεμιστών του, που τρέμανε άκόμα
και τον ίσσιο του, άρχισαν να ουγκρίζουν χαροφίμενα.

Μά ο Πέτρος Μιζ δεν ήταν απ’ τους ανθρωπους που πεθαίνουν
ανεξέδικητα. Κατάλαβε ότι πλησίαζε ο θάνατος.

Αισιάνθηε πως από στιγμή σε στιγμή θ’ άπόμεινε νεκρός στη
ράχη του περσιουθ της έρημου.

Κι έπόθησε να εκδικηθή, να τιμωρήση τον δολοφόνο του.

“Ο δαίτατος αυτός πόθος τοίδουσε την δύναμη που του χειριζόταν.
“Αλλάσε το μισοπαγωμένο χέρι του, άρσιζε σιγχή το μαζάρι του,
το τραβήξε έξω από τη θήκη του και με μια τελευταία προσπάθεια
το βύθησε στο στόμας του “Ελ Μεσιζο.

“Ο ληστής άηισε ένα ουγκρητό πόνο και σφαιρίστηκε βα-
ρίς στο έδαφος, βγάζοντας απ’ το στόμα του άφροδες αίματος.

Τις δραματικές αυτές σηνές τις παρακολούθησαν ζ’ απ’ τα δύο
μέρη των αντιπάλων, των όποιων η λύσσα και η μανία είχε φτιάσει
πλέον στο άνοστατο σημείο. Κραγές όρηής ζ’ εκδικήσεως άκούστη-
καν. Καί η σφύραξις έτηλκε όρημητι, λυσσαλέα.

“Ο Βοιραφξέ πυροβόλησε με την γραματίνα του έναντιον των
‘Ινδών, σιότισε έναν απ’ αυτούς και κατόπιν γρατιόντας το όλο
του σάν ροπαίο, από την ζάννη, ώρησε άκρίβετος έναντιον των άν-
τιπάλων του.

“Ο Φάβιος ζ’ ο Πέτρος τον άκολούθησαν.

Το ίδιο έκανε ζ’ ο Έργίνιας με τους άλλους βουασσοειρηγούς, ο
έξαντητος “Αγγλος, ο “Αμερικανός κρηγός, η Φλογερά “Ακτίς, με
τους πολεμιστάς της, οι άνθρωποι του δόν Λίγονστινόν.

“Επ’ άρσητην όρα δεν άκουγόντουσαν παρά κραγές λύσεως,
όλασμηές και άπειρές.

Οι χειροάοθηστα φορηιμάτιζαν χρονία, τα πλατιά μαζάρια,
έξοαίλιζαν, τα τσεζουίνα καταξεραίνιζαν...

“Ο γιός του “Ελ Μεσιζο πολεμούσε στην πρώτη γραμμή, θέ-
λοντας να εκδικήση τον θάνατο του πατέρα του. “Όταν όμως είδε
ότι οι ληστοί θα νικούσαν, σκηγίτηε ν’ άρσιξη τη δόνα Ροζαρίτα
και να ξεφαιριστή μέσα στο δάσος.

Τον σιόπο του εϊτόν τον έμάντησαν δύο άνθρωποι: “Ο Φάβιος
ο όποιος ποδούσε να σώση την άγαρμημένη του και η Φλογερά “Ακτίς.

“Ο γενναίος Κοιμαγής ισοδός θανάσιμος τον Μιζά. Καί πο-ύ-
σε να τον σιότιση με το ίδιο του το χέρι. “Όρησε λοιπόν έναντιον
του, άφίνοντας πίσω τον Φάβιο, μαζόμενον έναντιον των ‘Ιν-
δών, οι όποιοι του έφραξαν τον δρόμο.

“Ο Μιζάς έσκαθε τη στιγμή αυτή πάνω απ’ τη δόνα Ροζαρίτα,

ή όποια είχε ξεαναλο-
θηήσει απ’ τον τρώο
της. “Ενθ όμως έτοιμα-
ζόταν να την σιότιση
στην άγκαλιά του και
να την μεταφέρη στο
μέρος που βρισκόταν το
αλόγο του, είδε τον
Κοιμαγή άρσηγό να
πηδά έναντιον του με
το τσεζουί όρηομένο.

“Ο ληστής κατάλαβε
τον κίνδυνο που διέ-
τερχε.

“Εξ άλλου η Φλογε-

ρα “Ακτίς ήταν πάλης του άπονοδος έχθρος. “Αηισε λοιπόν την
ζώη και σιγίτηε έναντιον του αντιπάλου του, όπλισμένος με το με-
γάλο μαζάρι του. “Η πάλη τους έτηξε μανιαδής. Μά ήσαν ζ’ οι
δύο τους επιδέξιοι πολεμιστάι και άπεφαιραν ο ένας τα χτυπήματα
του άλλου.

“Έλκος, ο Μιζάς έτοιμάτισε την Φλογερά “Ακτίδα στον όμο.

Το χτύπημα αυτό θα θανάτωνε τον Κοιμαγή, αν δεν πρόφτανε
να πηδήση άγκαλιώς προς τα δεξιά. Με την φόρα που είχε δώσει
στο χτύπημα ο Μιζάς, παρεσβήη και πέριστοράη πάνω στις
γτέρες του. Αυτό όμως έηγε άρσηγη να μείνη άπορηβλάετος. Καί
ο Κοιμαγής, γρηγορός σαν άστραπή, του κατέφερε ένα δυνατό χτύ-
πημα με το τσεζουί του στο χειάρι...

Το χρονίο του ληστου άνοιξε στα δύο σαν γραποδι και σφο-
κρίστηκε στη γή, χωρίς να βγάλη ούτε ένα στεναγμό.

Κατόπιν αυτού ο Κοιμαγής, αδιαφορώντας για την πληγή του,
απ’ την όποια έτρεχε άφθονο αίμα, άρσιζε την δόνα Ροζαρίτα
στην άγκαλιά του, σαν κτηρό, και έτρεξε προς το μέρος όπου βρι-
σκόταν ο πατέρας της, με τον γραουσιαστή.

Κατασπαραγμημένος ο δόν Λίγονστινός άγκάλιασε την ζώη του
και άρχισε να την καταπλή. “Εσφιξε κατόπιν το χέρι του Κοιμαγή
και του έξέφρασε όλη την εγγνομοισή που άσθανότανε για την
γενναία του προξή.

—“Ατόρημα τα γενναία Κοιμαγής, του είπε, σ’ εζχαριστώ.
Δεν ήμ’ ξεχάσω ποτέ αυτό ποζαυσε για το παιδί μου. Ζήτησε μου τι
θέλεις, τι επιθυμεί; Θα σου το δώσω. Θέλεις χρυσάφι, άφθονο
χρυσάφι;

Χρυσάφι; Τι να το έκανε το χρυσάφι ή Φλογερά “Ακτίς;

Γόρησε, λοιπόν, και είπε στον δόν Λίγονστινό.

—“Ο Κοιμαγής άρσηγός δεν έχει ανάγκη χρυσού. Τι ζητη-
μείη ο χρυσός μέσα στα δάση που ζώ, με τους πολεμιστάς μου;
“Εκμα το καθήρον μου. “Εσοσα το “Ανθος των Λειμώνων απ’ τα
χέρια ενός ληστου και σιγχοδός εκδικήηρα τον έχθρο μου αυτόν.
Τον έσζότωσα ζ’ αυτό ηνε άρσηγη ίκανοποίησις για μένα...

“Ο δόν Λίγονστινός ξεανάσιξε μ’ εγγνομοισήη και θαυμασμό το
χέρι του γενναιοφίτου ‘Ινδου, ο όποιος ξανάτρεξε τόρα κοντά στους
μαζόμενους φίλους του, με τον πόθο να σιότιση όσους πιο πολλούς
μισοφύσε “Ατάξηδες.

“Ο δόν Λίγονστινός έχοντας πλέον την ζώη του στην άγκαλιά
του, δεν έδίστασε στιγμή. Διέταξε να έτοιμάσουν τ’ αλογά τους,
καβαλίεφε, έσφιξε τη δόνα Ροζαρίτα πάνω στα γόνατα του και
τραβήξε καλπώνοντας προς την έπαυλή του, άκολουθούμενος από τον
γραουσιαστή δόν Τραγαδοφο και μεριούς απ’ τους ανθρώπους του.

“Η τρομερή περιπέτεια του τον είχε άναστατώσει, όποτε δεν
σιότιζε ούτε ν’ άπορηγητήση τους γενναίους ληστούς πολεμιστάς,
που έμύχοντο κατ’ τον Έρσηφοδεδουο. Είπε όστόσο σ’ έναν απ’
τους πληθέτες του να καλέση εκ μέρος του όλους τους άπορηήτους
έξοινους άνδρας στην έπαυλή του.

“Ετσι η δόνα Ροζαρίτα μεταφέρθη μακριά απ’ τον τόπο της
σιμολοής άναίσθητη, πριν προξήσει να συνέλθη. “Ετσι δεν είδε
το Φάβιο, τον Τιβούρω, όπως τον ήξερε αυτή. Μά ζ’ ο Φάβιος
δεν άντελήθη την άναζώρηση του δόν Λίγονστινόν και της ζώης
του, μέσα στον χαλασμό της σιμολοής.

Σε λίγο οι ‘Ινδοι, μη μπορώντας ν’ άντισταθούν περισσότερο
στις επιδέσεις των ληστών, άναγκάσθησαν να τραπούν σε φυγή, ά-
φίνοντας στο μέρος της σιμολοής άρσητα πτώματα.

Οι νικητάι έδεσαν τις πληγές που είχαν δεχθή κατ’ την σφύρα-
ξι και κάθησαν να ξεκοραστούν, προξεμίνον να τραβήξη καθέννας
πλέον το δρόμο του.

“Ολοι ήσαν εζχαριστημένοι και πιο πολύ απ’ όλους ο Βοιραφξέ,
ο όποιος είχε και πάλι κοντά του τον Φάβιο. “Αλλά ο Φάβιος κινώ-
ταν λιπημένος και άεφερος.

“Ο Βοιραφξέ το κα-
τάλαβε και τον ρώτησε
τι έχει.

—“Τίποτα, άπάντησε
ο νέος. Είμαι κοιρα-
μένος απ’ τη μάχη.

Μά ο Φάβιος δεν έ-
λεγε την αλήθεια. “Α-
φορώ της λύπης του
ήταν η ξεφανική άνα-
ζώρησις της δόνας
Ροζαρίτας. “Αγνοούσε
ότι η νέα μεταφέρθη
λιποθυμισμένη μακριά
από το μέρος της σιμ-

πλοκής. Ένόμιζε πως ή ξαφνική αυτή αναχώρησις της Ροζαρίτας, ήταν απόδειξις της αδιαφορίας της γι' αυτόν.

Δέν τόν αγαπούσε λοιπόν ;
Δέν ενδιαφερότανε γι' αυτόν ;

Τότε καλύτερα ποδ ήσαν έτσι τὰ πράγματα. Γιατί νά τρέξη πλέον στην έπανά της καί νά ζητήση νά τήν δῆ. Δέν ήπιχε κανείς λόγος γιά νά τὸ κάνει αυτό. Κι' όταν ὁ Βουαροζέ τὸν ρώτησε ποδ ἐπιθυμοῦσε νά πάνε, ἀπάντησε ἀδιάφορος :

— Ὅπου θέλεις ἐσύ, φίλε μου. Δέν σοῦ εἶπα ὅτι καί μείνω μαζί σοῦ μέσα στὰ παρθένα δάση, μαζοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ;

Ὁ Βουαροζέ ἀγκάλιασε τὸν Φάβιο καί τὸν ἐβόλησε, σφιγγόντάς τον μὲ λαχτάρα ἐπάνω στὸ στήθος του.

— Ἀφοῦ εἶνε αὕτη ἡ ἐπιθυμία σοῦ, τοῦ εἶπε, δέν ἔχομαι πλέον νά κάνουμε τίποτε στὰ μέρη αὐτά. Ἄς χωρετήσουμε τοὺς φίλους μας καί ἄς φύγουμε, ἀφοῦ ἐνταμίωσαμε πρώτα τὸ πτώμα τοῦ γενναίου Πέτρο Λιάξ.

Καί ποδ θὰ πάμε; ρώτησε ὁ Φάβιος.
— Ὅπου θές ἐσύ, παιδί μου. Ἡ ζούγκλας καί ἡ ἐρημιὰς εἶνε αἱ καλύτερες. Ἡ ζοῆ, ἐκεῖ εἶνε ἐλευθέρη καί ξέγνοιαστη...

— Ξέγνοιαστη; πηδύχισε ὁ Φάβιος.
— Ναι, Φάβιε, ξέγνοιαστη. Ἐκεῖ δέν ἔχει κανείς λότες. Ἐλα μαζί μου καί θὰ δῆς.

— Ἀπὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπε καί ὁ Πέτρος. Στὴν ζοῆμο θὰ ζήσου ἐλευθεροί καί εὐτυχημένοι...

Ἐθαρεν λοιπόν τὸν Πέτρο Λιάξ, μέσα στὸ δάσος ποδ πέρασε ὅλη του τὴ ζοῆ καί ἀποχωρήσαν τοὺς φίλους του.

— Ποῦ πάτε; ρώτησε ἡ Φλόροῦ Ἀκτίς.
— Πηγαίνομε στὸ σπίτι μας, γενναίε φίλε.

— Στὸ σπίτι σας;
— Ναι. Σπίτι δικὸ μας εἶνε τὸ δάσος. Κι' εἶσαι ;

— Ἐγὼ θὰ γυρίσω κοντὰ στὴ γιῆ μου. Ἐκδικήθηκα τοὺς ἐχθρούς μου καί εἶμαι εὐχαριστήσιμος.

— Εἶσαι πληρωμένος, τοῦ εἶπε ὁ Πέτρος.
— Δέν εἶνε πλοτα. Μία ταχυροῦνιά ποδ ἔλα περὶον γυρόφορα.

Στάσου, εἶπε ὁ Γουαϊνέρο. Ξέρω ἐγὼ βότανα ποδ χωρετοῦν καί τίς ποδ μεγάλες πληγές. Μ' αὐτὰ γιάτρωνα καί τὸ γυναικίνο κρομμὸ μου.

Κι' ἡμέσους μάζεψε ὀρισμένα βότανα, τὰ κοπάνισε ἀνάμεσα σὲ δύο πέτρος καί τὰ ἔθεσε πάνω στὴν πληγὴ τοῦ Κοιμάχη.

Ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ ἴχε φτάσει.
Ἅλοι βιαζόντουσαν νά φύγουν ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ ποῖχε γιῆ τὸσο αἶμα, ἔστο καί ἐξθροῖο.

Περαισότερο ἀπ' ὅλους βιαζόταν ὁ Ἀγγίλος ἐκκεντριζός. Εἶχε μάθει πως πιστότησε τὸ λευκὸ ἄλογο καί ἤθελε νά τρέξη νά τὸ ἀγοράση ὄσο-ὄσο.

Ἀποχωρητίστησαν ὅαν φίλοι, ὅαν ἀδελφοί.

Ὁ Βουαροζέ, ὁ Πέτρος, ὁ Φάβιος καί ὁ Γουαϊνέρο ἀκολούθησαν τὴν ὁδὸν τοῦ Κόζαννο Ποταμοῦ.

— Ἀυτὸν, ποδ πηγαίνομε; ρώτησε ὁ Φάβιος.
— Στὰς ἐρημιὰς τῆς Τεζιζῆς, παιδί μου, ἀποχωρίθηκε ὁ Βουαροζέ. Ὁ νέος δέν εἶπε λέξῃ.

Γύρισε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος ποδ θροισόταν ἡ ξαφνίς τοῦ δέν Ἀδουστίνου, ἀναστένανε σιγανὰ καί ἀκολούθησε τοὺς συντρόφους του.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΛΟΝΝΑΣ ΡΟΖΑΡΙΤΑΣ

Ἐξ μῆνης ἦσαν περάσει ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς σκευλοχῆς μεταξὺ τῶν λευκῶν καί τῶν Ἰνδῶν, μέσα στὴ ζούγκλα. Καί κανίς στὸ διάστημα αὐτὸ δέν εἶχε μάθει τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Βουαροζέ καί οἱ σύντροφοί του. Κοινηοῦσαν μέσα στὰ δάση;

Βρισκότουσαν στῆς ἐρημιὰς τῆς Τεζιζῆς ;
Εἶχαν συγχροισθῆ καί πάλλν μὲ τοὺς Ἐριθροδέξιους ;

Κανένας δέν θὰ μπορούσε νά δώσει μιὰ ὀριστιχὴ ἀπάντησι α' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα.

Μὰ καί κανένας δέν σκεπτόταν πειὰ τοὺς λευκοὺς κληροῦς. Κανένας ἄλλος, ἐκτὸς τῆς δόννας Ροζαρίτας.

Ἡ πανοῦρα κέρη τοῦ δέν Ἀδουστίνου δέν μπορούσε νά ξεγύση τὸν Τιθοῦριζό της, τὸν ὅποιον ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ.

Ὁ γρονισιαστής δέν Τραγαδοῦρος ἔπιανε ἀκόμα στὴν ἀγορῆν τοῦ πατέρα τῆς Ροζαρίτας καί περιμένε τὸν γιορισιὸ τοῦ δέν Ἐστεβάν, ἐπιζόντες νά παντρευτῆ τὴν κόρη τοῦ δέν Ἀδουστίνου, ἀλλὰ ἡ δόννα Ροζαρίτα οὔτε τὸν πρόσεχε καί.

Γιά τὸν δέν Ἐστεβάν καί τὴ συνοδεία του ἀνησυχοῦσε καί ὁ Ἰδουστίνος δέν εἶχε μάθει τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Ἰστανός εὐγενής. Πουὸς νά τοῦ τὸ ἔλεγε ἄλλωστε ;

Ἀπ' τοὺς ἀσφρόπους τὸν δέν Ἐστεβάν δέν εἶχε σωθῆ ἀπ' τὴ γρυγὴ τῶν Ἰνδῶν, παρὰ μόνον ὁ Γουαϊνέρο. Ἀλλὰ καί αὐτὸς θροισόταν τώρα μαζί μὲ τοὺς λευκοὺς κληροῦς.

Ὁ Πέτρος Λιάξ ποῖξερε τὸ μυστιζὸ τῆς τραγωδίας αὐτῆς, εἶχε σοποθη ἐπίσης.

Ὁ Κοιζίλος, ὁ Ὀρόζης, ὁ Βαράγιας δέν ζούσαν πειὰ. Τὰ κοίκαλά τοὺς ἀσπρίζαν κοντὰ στὴν Κοιλιάδα τοῦ Χρυσοῦ.

Μολαταῖτα ὁ δέν Ἀδουστίνος ἔπιχε ὅτι ὁ δέν Ἐστεβάν θὰ γύριζε μιὰ μέρα. Φανταζόταν ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς του ἦταν ποδὸ κοντὰ.

Ἐπρεσε σινεπὸς νά προετοιμάση καί τὴν κόρη του, γιά τὸ γάμο της μὲ τὸν δέν Τραγαδοῦρο. Μὰ μόλις ἐβόλεσε τὴ δόννα Ροζαρίτα καί τῆς εἶπε τίς σκεψῆς του, ἡ νέα ἔσκηψε τὸ κεφάλι της καί ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

Ὁ δέν Ἀδουστίνος παραξενεύτησε.
— Γιατί κλαῖς, κόρη μου ; τὴ ρώτησε.

Ἡ δόννα Ροζαρίτα δέν ἀπάντησε.
— Δέν ἀγαπᾷς τὸν δέν Τραγαδοῦρο ;

Μὰ καί πάλλν ἡ νέα δέν ἔδοσε καμιά ἀπάντησι.
Ὁ δέν Ἀδουστίνος δέν ἐπίμπαιε περισσότερο.

Εἶχαν ὀπορισθῆ ἀπὸ καιρὸ ὅτι ἡ καρδιά τῆς κόρης του ἦταν δοσμένη ἄλλοῦ.

Τῆς ἐχάθεψε μὲ στοργὴ τὰ μαλλιά καί τῆς εἶπε :

— Μὴν κλαῖς, παιδί μου. Δέν σὲ θιάζει κανείς. Ἐπειτα ἔχεις καιρὸ νά σκεφθῆς. Ὁ δέν Ἐστεβάν δέν γύρισε ἀκόμα.

Μὰ ὁ δέν Ἐστεβάν δέν θὰ γύριζε ποτέ. Καί τὴν ἄλθερη αὕτη ἀλήθεια δέν ἀγύχισε νά τὴν μάθη ὁ δέν Ἀδουστίνος.

Σὲ λίγες μέρες, ἕνας ταξιδιωτῆς περυστιζὸς ἀπὸ τὸ κτήμα, ζήτησε νά δῆ τὸν πατέρα τῆς Ροζαρίτας.

Ὁ ταξιδιωτῆς αὐτὸς φοροῦσε στολή κληροῦ ἀπὸ δέμα βομβάλου καί πλατύροχο καπέλλο. Κάτω ὀμως ἀπὸ τὸ καπέλλο του εἶχε δεμένο τὸ κεφάλι του μ' ἕνα κόκκινο μαντήλι, τὸ ὅποιο ἐφθανε ὡς τὰ γρόδια του σκεδόν.

Πουὸς ἦταν ὁ ἀνθρωπος αὐτός ;
Ὁ Γουαϊνέρο, ὅπως θὰ καταλάβατε. Ὁ καζότιχος Γουαϊνέρο, ὁ πάντοτε μανηλοδρεμένος, γιά νά κέρηη τὴ γριζὴ τοῦ γυνιοῦ ἀπὸ μαλλιά κρομμὸν του.

Ὁ σίντροφος τοῦ Βουαροζέ δέν ἔφτασε τιχάως στὰ μέρη αὐτά. Εἶχε ἰδιαιτεροῦ ἐντολή νά ἐκπληροσῆ.

Πρώτη ἡ Ροζαρίτα ἐνοιουσε μιὰ παρόξενη συγγινησι μολίς τὸν ἀντίκρουσε. Ποῦ εἶχε πάρει τὸ μᾶτι της, γιά μιὰ στιγμή μόνον τὸν ἀμύροπο αὐτὸν ;

Καί τί ἐροχόταν νά κόρη στὴν ἐπανά της ;
Ἅσο νά εἰδοποιήσουν τὸν πατέρα της

διτάξε τοὺς ὑπηρετῆς νά προσφέρουν στὸν ξένο δροισιζιζὸ ποτα καί ἐκάθησε νά τοῦ κροτήρη συντροφιὰ.

Μολίς κατέβηκε ὁ δέν Ἀδουστίνος, ἡ Ροζαρίτα θέλησε ν' ἀποσποθῆ.

Μὰ ὁ Γουαϊνέρο τὴν παρωκάλεσε νά μείνη.
— Μείνατε, δεσποινίς, τῆς εἶπε. Ἡ ἰστορία ποδ θὰ διηγηθῶ στὸν πατέρα σας σὰς ἐνδιαφεροῖ καί σας.

Ἡ Ροζαρίτα ἐκάθησε καί πάλλν.
Ἡ καρδιά της κροποῦσε παρὰξενα.

Καταλάβαινε πως θ' ἀκογνε πράγματα ἐξαιρετιζὰ ἐνδιαφερόνια.
— Τί συμβαίνει, φίλε μου ; ρώτησε ὁ δέν Ἀδουστίνος τὸν Γουαϊνέρο.

— Πρόκειται νά σας μιλήσω γιά τὸν δέν Ἐστεβάν, ἀπάντησε ἔξέσινος.

— Τὸν δέν Ἐστεβάν !
— Ἄκριθως.

— Ἐχετε λοιπόν εἰδήσεις του ;
— Μάλιστα.

— Τὸν εἶδατε ; Πρόκειται νά γυρίση ;
— Ἀστυγῶς, κέρη. Ὁ δέν Ἐστεβάν δέν θὰ ξαναγυρίση πειὰ.

— Δέν θὰ ξαναγυρίση πειὰ εἶπατε ;
— Μάλιστα.

— Γιατί ; Τί τοῦ συνέβη ; Μιλήστε γυρόφορα καί.
— Ὁ δέν Ἐστεβάν δέν ἴσχυρε πειὰ στὴ ζοῆ !

— Ἀπέθανε ;
(Ἀκολούθηδ)

